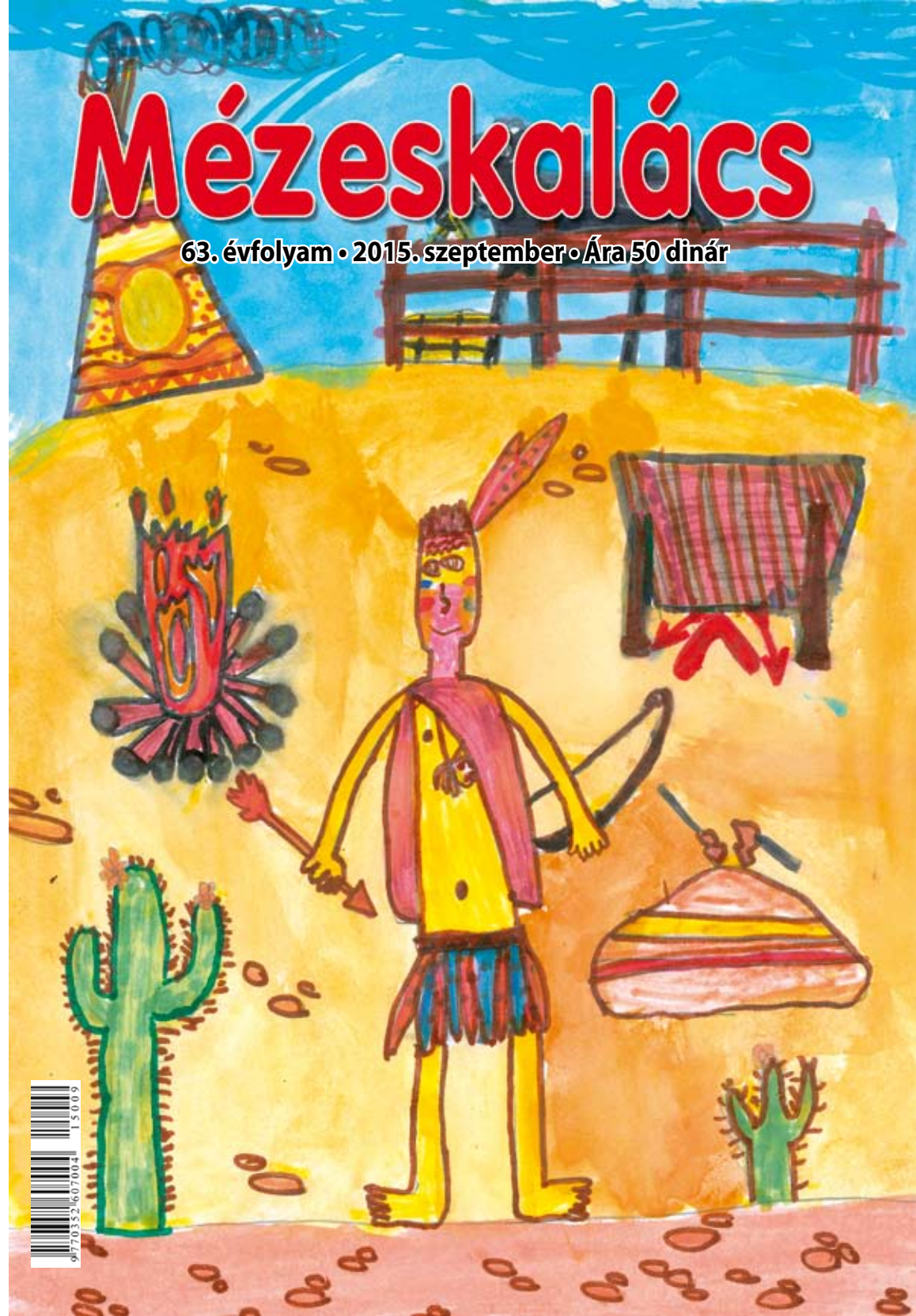

Mézeskalács

63. évfolyam • 2015. szeptember • Ára 50 dinár

Köszöntő

Tudtad-e, hogy az indiánok, amellet, hogy jó vadászok voltak, nagyon tisztelték a természetet? Sokat tanulhatunk tőlük, hiszen csak az élelemszerzésért vadászták az állatokat, és sokkal jobban vigyáztak a természetre, kevésbé használták ki és tették tönkre, mint a mai ember. Ha olyan szeretnél lenni, mint az igazi indiánok, neked is vigyáznod kell a fákra, növényekre és az állatokra. A szeptemberi Mézesben összegyűjtöttünk róluk sok érdekes mesét, verset, sőt azt is megtanulhatod, hogyan készíts különböző kellékeket az indiános játékokhoz.

Véget ért a nyári szünidő, de még egy kicsit élvezhetjük a meleg időt. Az iskolában, óvodában pedig újra várnak a pajtások, a tanító néni, óvónéni. Írj fogal-

mazást arról, hogy ki a legjobb barátod, miért szereted, és mit szoktatok együtt csinálni!

Ezenkívül várjuk az őszi munkákat is, valamint rajzold le, milyen volt, amikor a doktor nénihez vagy a fogorvoshoz látogattál, hogyan nézett ki a rendelője.

Vidám iskolakezdést kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

- A doktor bácsi/néni rendelőjében
- Őszi tájkép
- Szüret

Szárnybontogató

- A legjobb barátom
- Mesék, versek

Fedőlap: Polyakovics Alen, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányza

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Rajnai Anita** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza ■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya. Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com ■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Szűcs Edina, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Szeptember

Szilvaszedés... Szőlőszüret!
Kigyúltak a pásztortüzek.
Nyit a tudás Kapuja:
kezdődik az iskola!

Tamkó Sirató Károly

Népszokások

Szeptember

Úgy tartják, ha szeptemberben újra virágzik az akác, akkor a meleg még sokáig eltart majd, enyhe és barátságos ősz várható.

Ha azonban a költöző madarak még ebben a hónapban elindulnak útjukra, és elkezdenek hullani a falevelek is, akkor hamarosan megérkezik a hideg, és tavaszig már nem várhatunk igazán tartós melegedést.

Szeptember 5. – Szent Lőrinc napja

Ehhez a naphoz számtalan időjárást előrejelző megfigyelés köthető. Ilyen például a madarak gyülekezése, ami a jó idő végét jelenti.

A legelterjedtebb azonban az, hogy a dinnye ettől a naptól kezdve már nem olyan jó, mint korábban, vagyis már nem ajánlatos a fogyasztása.

Szent Mihály hava

Szeptembert Szent Mihály havaként is szokás volt emlegetni, mivel Mihály arkangyal ünnepe a hónap 29. napjára esett.

Ettől a naptól kezdve számítottak az időjárás jelentős romlására, ezért ez volt egyben a betakarítások befejezésének az utolsó határideje is.

4

Találós kérdések

Sok-sok gyöngyszem együtt lakik,
levelekkel takarózik.

Lehet lila, kék vagy sárga,
ha megérett, hordó várja.

(ŐIŐZS)

Esik eső csepereg,
Sárga levél lepereg.
A nap is már rövidebb,
melyik évszak lehetek?

(ZSŐ)

Piros arca gömbölyű, édes íze nagyszerű.
Húsa harsog a fogad alatt, vitaminban
gazdag falat.

(EŰIJE)

Kék a bőre, zöld a szára, megeheted
uzsonnára.

Óvatosan harapj bele, mert egy kemény
mag van benne!

(EŰIŐZS)

Mondókák

Csirr-csurr, cseperegő,
esik, esik az eső.

Kár, kár, kár,
elmúlt a nyár.

Kelep, kelep, gólymadár,
Itt van az ősz, elmúlt a nyár.

Dúdoló

Á, bé, cé, dé

Á, bé, cé, dé, raj - tam kez - dé. A nagy e - szes - sé - get,
a nagy böl - cses - sé - get. Á, bé, cé, dé, raj - tam kez - dé.

Á, bé, cé, dé,
Rajtam kezdé,
A nagy bölcsességet,
A nagy eszességet,
Á, bé, cé, dé,
Rajtam kezdé.

En, ó, pé, kú,
a nagy torkú.
Mind megissza a bort,
vígán rúgja a port.

En, ó, pé, kú,
a nagy torkú.

Iksz, ipszilon,
most ne sírjon!
Sőt, inkább vígadjon,
búnak utat adjon!
Iksz, ipszilon,
most ne sírjon!

(magyar népdal)

Jó napot, tanterem

Jó napot, tanterem!
Kedves fiúk, lányok.
Szeptemberben én is
iskolába járok.

A betűtől, számtól
egy csöppet se félek.
Vidáman néznek rám
a szép, színes képek.

Fényes tolltartómban
ceruzákat látok.
Régi ismerősök,
mind, mind jó barátok.

Szeptemberben én is
iskolába járok.
A viszontlátásra,
kedves fiúk, lányok.

Donászy Magda

5

Ábécés mese

Kobak iskolába indult. Elgurította a játékautót:

– Gurulj, amerre látsz! Én már iskolás vagyok! Mától kezdve nem játszom játékautókkal!

Belerúgott a labdába:

– Játssz, akivel akarsz! Én már nagy fiú vagyok, iskolába megyek.

Sarokba állította a képeskönyvet:

– Kuksolj itt magadnak! Én már ezután csak olvasni fogok. Nem képeskönyvet nézegetni, mint a kicsik.

Aztán kiitta a kakaóját, hátára vette az iskolatáskáját, és elindult.

– Úgyse találsz oda egyedül! – kiáltott utána a labda, és már ott is ugrált Kobak előtt.

– Erre van az iskola, erre! – gurult jobbra.

– Nem igaz! Erre van az iskola! – dudált a kisautó, és már fordult is be balra.

Kobak megállt az út közepén, és nem tudta, merre menjen.

– Mama, mama – sírta el magát –, merre van az iskola?

– Sír az iskolás! Sír az iskolás! – csúfolta a labda.

– Bög az iskolás! Bög az iskolás! – csúfolkodott a kisautó.

De már jött is mama.

– Csak nem félsz iskolába menni? Gyere, induljunk! – Azzal már kézen is fogta Kobakot, és indultak – előre. Hanem ahogy a sarokra értek, nagy mérgesen rájuk szólt a jelzőlámpa:

– Megállni!

Aztán a villamosokra hunyorított:

– Mehettek!

Mentek a villamosok, egyik a másik után.

– Elkéssel! Elkéssel! – csörömpöltek el Kobak előtt. Most az autókra hunyorított a jelzőlámpa, s már durrogtak-berregtek is hosszú sorban.

– Úgyis elkéssel! Úgyis elkéssel! – dudált leg hátul a játékautó.

A tetején a labda ugrált:

– Mi hamarabb odaérünk!

Végül átmehettek a gyalogosok is. Mentek, mendegéltek, míg az iskolába nem értek. Hanem az iskola kapujában ott állt már a játékautó, ott ugrált a labda.

– Engedjétek be! – kiáltott rájuk Kobak. – Elkésem!

Váratlanul füttyszó hallatszott; s a lépcsőn ott állt a képeskönyv, és integetett ki belőle a rendőr bácsi:

– Megállás! Előbb a játékok!

S már gurult is befelé a kisautó, mögötte a kiságy, mögötte a bólogató bádorbéka, a cernacica, csúszt a csiga, dübögött a dob, eregült befelé az egérke, énekelt az énekesmadár, füttyült a füstös mozdony, gurult a görkorcsolya, gyalogolt a gyúrotábla, himbálódzott a hinta, indult az indián, izgett-mozgott az íj, jött a jérce a kakással, ládikó a lyukkal, mackó a mézzel, néni a nyúlal, ordított az oroszlán, mögötte öt ökröcske, parádézott a póni, ravaszkodott a róka, selypített a síp, szökdécselt a szita, mögötte a teve, a tyúkocska, az ugrókötél, az ürge, a villanyvonat, a zebra és a zsineg.

Mire Kobak bejutott az osztályba, telis-teli volt játékokkal a terem: játékok ültek a padokban, az ablakpárkányon, a tábla szélén; s akkora zajt csaptak, akkora csiricsárét, hogy még a kréta is ugrálni kezdett, és táncolt a táblán a táblatörő.

Kobak ijedtében a pad alá bújott, s mikor a tanító néni bejött, azt hitte, hogy fél az iskolától.

– Ne félj, Kobak, nem harap meg az iskola! – nevetett a tanító néni; és mire Kobak előbújott, egy játék sem volt sehol, úgy eltűntek, mintha ott sem lettek volna. Csak az autó lapult a tanító néni zsebében. Úgy látszik, ijedtében odabújt.

– No, ha itt vagy, megfoglak! – mosolygott a tanító néni a kisautóra, azzal – hipp-hopp! – máris A betűt varázsolt belőle a táblára. Attól fogva meg sem mert moccanni; ott is maradt a táblán, míg minden gyermek le nem írta a füzetébe.

– Mindennap fülön fogunk egy játékot, míg meg nem tanuljuk az egész ábécét – mondta a tanító néni. Aztán megrázta a csengőt, és megkezdődött az első szünet az iskolában.

Hervay Gizella

Herbatin Olivér
3. osztály,
Jovan Mikić
iskola,
Szabadka

Szebenyi Anita
3. osztály,
Jovan Mikić
iskola,
Szabadka

Szeptemberi csengetés

Lopva még itt bolyong a Nyár
a fák és házsorok között,
ám az iskola nyitva már,
és új ruhába öltözött
a sok-sok pad, a fal, a tábla,
és friss az ablakok virága.

Az osztály újra összegyűlt,
– a napsütötte sok gyerek –,
a sok-sok arc mind felderült,
sorolva az emlékeket:
ki erre járt, ki arra volt,
a sok emlék szinte dalolt.

Szép volt a Nyár, a víz, a rét,
a játék és az utazás,
ott rezdül a hangjukba' még
a nagy élmény: a nyaralás.
Ízelgetik a tegnapot,
a sok jót, mit a nyár adott.

Csipognak, mint a madarak,
zsisibong tőlük a tanterem.
De csitt, csend lesz egy perc alatt,
ha tanítójuk megjelen.
Igen, a tanító belép
és megkezdődik a tanév.

Szinetár György

Bába Máté, 2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Színezd ki!

Honnan kapta erejét az indián harcos?

Valamikor régen egy bátor legényke a varjú indiánok törzséből elment vadászni. Jó messze ment a falu határától, hogy harci fejdíszéhez sastollat szerezzen. A varjú indiánok szokása szerint felkapaszkodott a domb tetejére, ahol a sasok tanyáznak, ásott egy mély gödröt, és azt zöld levelekkel borította be. A tetejére egy darab húst erősített egy karóhoz, majd levette a ruháját, és leült a gödör fenekére. Türelmesen várt, hogy mikor veszi észre valamelyik sas a csalétket. Gondolta, ha odarepül, majd elkapja a lábánál fogva.

Az ifjú vadász egész nap várakozott kényelmentlen rejtekhelyén, de bizony a szerencse elkerülte. Amikor leszállt az éj, egyszerűen csak távoli, de jól hallható dobolásra lett figyelmes. Kíváncsi volt, honnan jön a hang. Kimászott hát a gödörből, és elindult a dobolás irányába. Egy tóhoz ért. Megállt, mert biztos volt abban, hogy a dobolás onnan hallatszott. De közben feljött a nap, és a dobolás elhallgatott. A vadász egész nap ott ült a víz partján, és balszerencsését siratta.

Éjszaka azonban újból hallotta a dobolást: olyat, amilyenell a törzsbélieket szokás gyűlésre összehívni. És íme, a dobszóra megszámlálhatatlan állat és madár jelent meg úszva a tó tükreán.

Négy teljes napot töltött el az ifjú a tó partján, míg aztán a fáradtságtól és éhségtől kimerülve elaludt.

Amikor felébredt, hatalmas sátorban találta magát. A sátor madár- és állat-

bőrökbe öltözött emberekkel volt tele. Némelyikük vidám táncot járt, a többi a fal mellett ült. Az ifjú indián ezeket látta úszni a víz színén, csakhogy most emberi alakjukat vették fel. Az egyik, aki fontos személyiségnek látszott, hozzálépett, és így szólt:

– Barátom, hallottuk panaszodat, és segíteni akarunk rajtad. Látod ezeket a lényeket? Ezek mind állatok. Én vagyok a kutya. Nagy hatalom birtokában vagyok, és én ezt átadom neked, hogy te is képes légy mindarra, amire én. Megtanítalak egy táncra, ha hazamégy a te törzsedhez, ez a tánc mindig biztosítani fogja a jó vadászatot és a szerencsédet a harcban.

Miután a kutya átadta tudományát a fiatal indiánnak, a társaihoz fordult:

– Testvéreim, én megtettem a magamét. Szánjátok meg ti is ezt a bátor fiatal harcost, és segítsetek rajta.

Egy pillanatig csend volt. Senki sem szólt, mintha nem is hallották volna a főnök felhívását. Végül is a bagoly állt fel:

– Segítségemre leszek – mondta az ifúnak. – Én látok a sötétben, akármilyen fekete is az éjszaka, és akármilyen veszedelmes is az út. Ha éjjeli vadászatra mégy, mindig ott leszek melletted, és te is látni fogsz az én szememmel. Vedd ezeket a tollakat, és kösd a hajadba.

Ezekkel a szavakkal a bagoly átadott egy köteg tollat, és leült a helyére. Csend lett a sátorban, majd a bölénybika kelt fel, hogy átadja a fiatal indiánnak az erejét és kitar-

tását a harcban, ügyességét az ellenség legyőzésében. Talizmánul egy bölénybőr-ből készült, akasztós tarisznyát adott neki, hogy azt viselje, ha harcba megy.

Utána a sündisznó állt fel, és átadva neki néhány tuskét a bölénybőr tarisznya díszítésére, így szólt hozzá:

– Én is segítek neked. Én olyan gyöngvé tudom tenni ellenségeimet, mint az őszi idő a legyeket. Ha harcba mégy, ellenségeid menekülni fognak előled, és te legyőzöd őket.

Ismét hosszú szünet következett, és amikor a sas felállt, mindenki feléje fordult, hogy mit fog mondani.

– Én is – mondotta méltóságteljesen – veled leszek, akárhová mégy, és átadom merészségemet a harcban, hogy ugyanúgy győzd le ellenségeidet, mint én. Így szólt, és néhány sastollat nyújtott át a bátor ifjúnak.

A daru következett, és egy csontot ajándékozott a vadásznak: legyen ez harci síp, mely elriasztja az ellenséget.

Az őz a gyorsaságát adta és egy kereplőt az ellenség megfélemlítésére, a medve erejét és egy csíkot a bundájából a tarisznya díszítésére.

Minekutána az állatoktól megkapta ezeket az ajándékokat, a bátor ifjú lefeküdt, és mély álomba merült... Amikor felébredt, ismét a tó partján találta magát. Hazatérve törzséhez, megtanította a varjú indiánokat arra a harci táncra, amelyet a kutyától tanult, és megmutatta az állatoktól kapott csodálatos ajándékokat. Ezek segítettek attól fogva a táplálékot szerző vadászatban és az otthont védő harcban a varjú indiánokat.

Indián mese
Fordította: Dégh Linda

Nyers Emese, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Az irigy tapír

Történt pedig, hogy egy hatalmas erdőben elfogyott az ennivaló, éheztek az indiánok és az állatok is. Hiába kutatták fel az erdő minden zegét-zugát, sehol sem leltek táplálékra, lesoványodtak, és elgyengültek valamennyien.

Egy napon az egyik indián elhullajtott banánhéjat és cukornád darabokat talált a földön. Nosza, elindult hát a nyomon. Egyik ösvényről a másikra vezettek a nyomok, az indián bujkált a bokrok alatt, átkelt két patakon, mígnem felfedezett egy tapírt, amelyik kövéren és jóllakottan aludta az igazak álmát. Lélekszakadva futott a többiekhez, és elmesélte, amit látott.

Erre aztán felkerekedett valamennyi társa, siettek vissza a hírhöz indiánnal, hogy vallatóra fogják a tapírt, honnan szerzi az ennivalót.

– Derék tapír barátunk – szólta a legidősebb indián, ahogy megérkeztek –, éhezünk valamennyien, kérünk szépen, segíts rajtunk, mutasd meg azt a tisztást, ahová lakmározni jársz.

A ravasz tapír azonban, alighogy felébredt, szörnyű siránkozásba kezdett.

– Jó indiánok – nyöszörögte –, jobban éhezem én, mint ti valamennyien, már a végéig járom, azért is feküdtem be ide a bózótba.

Homonai Viktória, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

– De hiszen aludtál – mondták az indiánok.

– Aludtam? – siránkozott a tapír – Bár aludtam volna, valósággal elbódultam, olyan éhes vagyok.

– Éppen hogy kövér vagy, nem lehetsz te éhes – mondta az egyik indián.

– Derék barátaim, tudatlanok vagytok – kesergett tovább a tapír –, az én fajtám, ha éhen pusztul, még akkor is kövérenek látszik.

Látták az indiánok, hetet-havat összehord a tapír, csak hogy eltitkolja előlük az igazságot. Összedugták hát fejüket az állatokkal, és elhatározták, hogy a legügyesebb patkányt küldik titokban utána, fűr-késsze ki, hova jár lakmározni.

A patkányt pedig nem hiába nevezték ám a legügyesebbnek. Négy nap és négy éjszaka szimatolt a tapír után, de az ötödik reggel aztán szagot fogott. A szag után meg már gyorsan haladt, egykettőre eljuttott egy hatalmas fához.

Egy tisztás közepén állt ez az óriás fa, az ágai tele voltak banánnal, cukornáddal, ananással, minden jóval, amit szem-szaj megkíván. A tapír meg ott lakmározott alatta a lehullott gyümölcsökből.

A patkányt olyan éhség fogta el, alig győzte kivárni, amíg jóllakik a tapír. Akkor aztán előbújt a rejtekéből, felkúszott az ágak közé, és annyit evett, amennyi csak belefért a bendőjébe.

Akkor megvitte a csodálatos fa hírét, az indiánok az állatokkal együtt nyomban felkerekedtek, és árkon-bokron át siettek arra a tisztásra. Volt ott öröm, harsogtak bele még a távoli völgyek is.

Csakhogy nagyon magas volt az a csodálatos fa, az ágai meg vastagok és síkosak

voltak, az indiánok nem tudtak felmászni rá. A lehullott gyümölcs pedig a fél fogukra sem volt elég.

– Kivágjuk – mondta az egyik indián –, elő a baltákkal, lássunk munkához.

Éjt nappallá téve dolgoztak, csattogott a sok balta a fa törzsén, de olyan vastag és szívós volt a törzs, hogy nem akart kidőlni.

– Megszomjaztam – mondta az egyik indián.

– Én is nagyon megszomjaztam – mondta a másik.

Erre az állatok tőkhéjat gyűjtöttek, azzal siettek a folyóhoz, hogy vizet hordjanak bennük az indiánoknak.

És uramfia, mi történt egyszerre?! Hát bizony beállított arra a tisztásra a tapír.

– Derék barátaim – kiáltotta nagy rava-szul –, ti aztán ügyesek vagytok, lakmározhatunk végre valamennyien.

Az indiánok egyetlen szóval sem válaszoltak, a tapír meg mintha mi sem történt volna, beállt a vízfordók közé, hogy ő is segítsen.

Ekkor a legöregebb indián így szólta:

– Adjatok egy szitát a tapírnak, ő majd abban hordja nekünk a vizet.

Alighogy elballagott a tapír a szitával, nagy recsegve kidőlt végre a fa. Az indiánok teleszedték növényekkel és gyümölcs-csel a tarisznyájukat, és boldogan megindultak hazafelé.

Otthon aztán elültették a növényeket meg a gyümölcsöket, virágzó ültetvényt létesítettek maguknak, hogy ne kelljen éhezniük többé.

Az irigy tapír pedig azóta is meri a szitába a vizet, ha már meg nem halt.

Karibi indián mese

Hogyan keletkezett az éjszaka?

Valamikor réges-régen még nem voltak énekesmadarak, a sötétség meg a folyók mélyén aludt, reggeltől estig és estétől reggelig egyvégtében süttött a nap. Abban az időben történt, hogy egy indiánnak nagyon megtetszett az óriáskígyó világszép leánya, el akarta venni feleségül.

A lány azonban így szólt az indiánhoz:

– Csak akkor leszek a feleséged, ha megszerzed nekem a hajnalt, az alkonyatot és az éjszakát.

Az a szegény indián pedig nem is hallott még soha ilyen kívánságot.

– Azt akarom – mondta a lány –, hogy a nap, amikor véget ér, bealkonyuljon, az alkonyra következék az éjszaka, az éjszakából meg hajnal virradjon.

– Nem ismerem se a hajnalt, se az alkonyatot, se az éjszakát – szóló szomorúan az indián –, nem tudom megszerezni őket.

– Küldj el apámhoz, az óriáskígyóhoz – mondta a lány –, segíteni fog majd rajtad.

Erre aztán az indián felkereste a három legjobb barátját, és megkérte őket, induljanak az óriáskígyó földjére. Azok hárman pedig nyomban csónakra is szálltak, ötször öt napon át eveztek a folyón felfelé, mígnem megérkeztek az óriáskígyó házához. Az óriáskígyó meghallgatta, amit a lánya üzent, majd így szólt a három jóbaráthoz:

– Szolgáim adnak nektek egy hatalmas kókuszt, vigyétek el a lányomnak, de útközben fel ne nyissátok, mert végetek lesz. Az indiánok megköszönték az ajándékot, vállukra emelték az óriási kókuszt, elhelyezték a csónakban, azután megindultak vissza. Hát ahogy haladtak nagy sebesen lefelé az árral, különös hangokra figyeltek fel.

– Mi lehet ez? – kérdezte az első barát.

– Amondó vagyok, a kókuszról jön – szóló a másik.

A harmadik meg behúzta az evezőjét a csónakba, mélyen előrehajolt, rászorította fülét a kókusz héjára, majd így szólt:

– Bizony, a kókuszról hallatszik.

Fúrta kegyetlenül az oldalukat, hogy miféle zenebona árad abból a hatalmas kókuszról, de emlékeztek az óriáskígyó szavára, és nem merték megnyitni a héját.

Igen ám, de ahogy felűnt a távolból az a tisztás, amelyen a táboruk állt, nem tudták többé legyőzni a kíváncsiságukat, és így szóltak egymáshoz:

– Most már bizony fel kell törnünk ennek a kókusznak a héját, hátha valami csűf tréfát úzött velünk az óriáskígyó.

És mi történt ekkor?

Hát bizony alig nyitották meg azt a kókuszt, egyetlen szempillantás alatt baglyok, denevérek meg mindenféle éjjeli madarak szabadultak ki belőle pokoli zsvajgással, a folyóra és az erdőre meg azon nyomban ráborult a legsötétebb éjszaka.

Jajgatott akkor már a három jóbarát, de hát hiába jajgattak, annak az éjszakának soha többé nem akart véget szakadni.

A lány pedig otthon, a táborban így szólt ahhoz az indiánhoz, aki feleségül kérte:

– Barátaid megszegték apám, az óriáskígyó szavát, el kell választanom az éjszakától a napot.

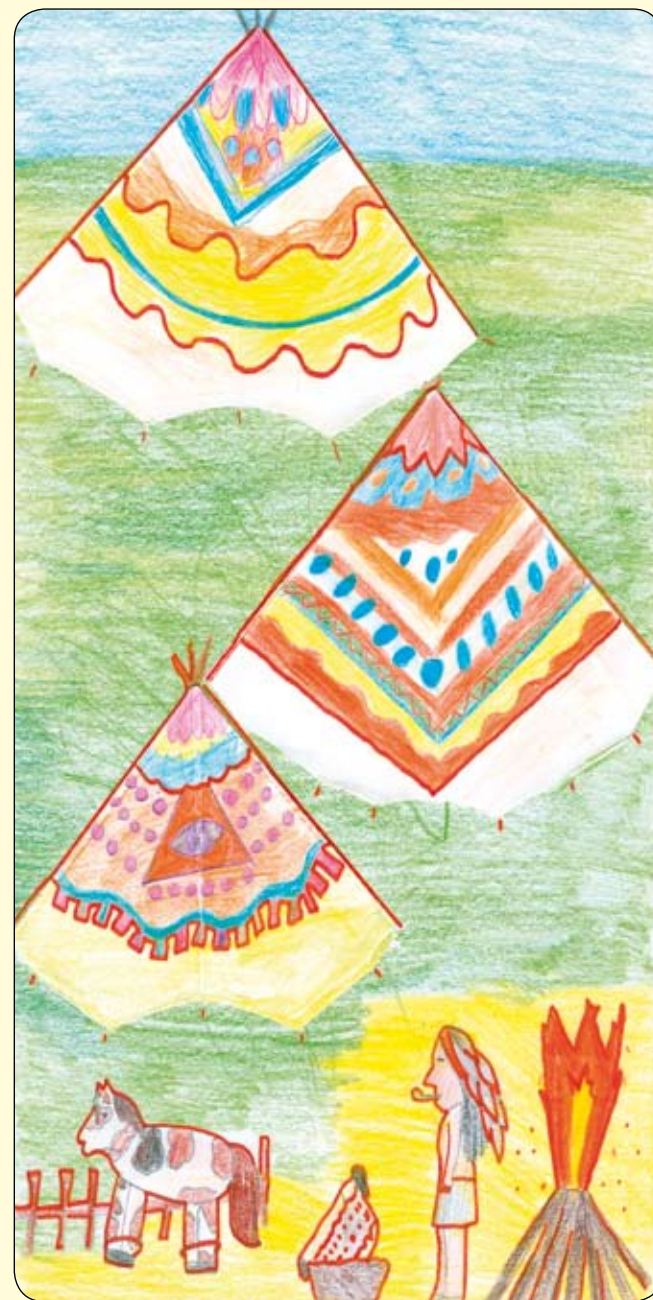
Fel is állt nyomban, s a tábor szélén a legszebb virághoz lépett, majd így beszélt hozzá:

– Mától fogva madár leszel, ha felhangzik az éneked, az éjszakára megvirrad a hajnal.

És sorra a többi virágot is mind énekesmadárrá változtatta. Hát, uramfia, mikor először felcsendült a hajnali madár éneke, nyomban pirkadni kezdett, aztán ahogy újabb és újabb madarak szólaltak meg, dél lett, a délre meg alkony következett, majd újra éjszaka, az éjszakára pedig ismét felvirradt a hajnal.

Örült az indián, hetedhet országra szóló lakodalmat csapott az óriáskígyó lányával. A három jóbarát meg úgy bűnhődött a kíváncsiságáért, hogy éppen a lakodalom napján majommá változott, s még ma is a fákon ugrál, ha meg nem halt.

Tupi indián mese

Bakos Đurđina, 6 éves óvodás

Bakos Orsolya, 3. osztály

Bakos Réka, 5. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Mit mondanak a majmok?

Egyszer egy éjszaka hatalmas zivatar szakadt egy erdőre. Csapdosott a villám, zengett az ég, az eső meg úgy zuhogott a fákra, mint-ha dézsából öntötték volna.

Megijedtek az esőtől a majmok. Ahogy csak tudtak, behúzódtak a pálmalevelek alá, a kicsinyek meg reszketve bújtak az anyjukhoz, annyira fáztak. De hát így is bőrig áztak valamennyien.

Abban a nagy esőben aztán így szólt az öregebb majom a fiatalabbhoz:

– Barátocskám, holnap felépítjük a kunyhónkat.

– Bizony – válaszolta dideregve a fiatalabb –, reggel nyomban hozzákezdünk.

Csakhogy reggelre gyönrőri idő lett, ragyogott a

nap, tiszta kék volt az ég, a fákon meg jókedvűen énekeltek a madarak.

A fiatalabb majom éppen nagy álmosan szárítkozott az egyik tisztáson, mikor az öregebb elcammogott mellette, és ő is leheveredett a napra.

– Amondó vagyok – szólt akkor a fiatalabb majom –, együnk először, és csak azután építsük fel azt a kunyhót.

– Bizony – válaszolta az öregebb –, együnk először. Mikor megszáritkoztak, neki is vágtak nyomban az erdőnek, és felkeresték a legkedvesebb gyümölcsfákat. Ott aztán olyan lakmározást csaptak, hogy a többi állat bizony megiri-

gyelte az étvágyukat. Az öregebb majom pedig, ahogy jóllakott, kényelmesen elhelyezkedett az egyik ágon, és így szólt a fiatalabbhoz:

– Aludjunk először, csak aztán építsük fel a kunyhónkat.

– Bizony, aludjunk először – válaszolta a fiatalabb.

Mikor aztán felébredtek, már el is feledkeztek a kunyhóról, még a vihar sem jutott az eszükbe.

Igen ám, de éjszaka megint villámlani kezdett, dörgött az ég, ömlött az eső, a sok majom ismét ott reszketett a pálmalevelek alatt.

Így szólt akkor az öregebb majom a fiatalabbhoz:

– Barátocskám, holnap felépítjük a kunyhónkat.

– Bizony – válaszolta dideregve a fiatalabb –, reggel nyomban hozzákezdünk.

És mit gondoltok, mi történt reggel? Bizony újra kiderült, sütött a nap, és a majmok megint csak nem építették fel a kunyhójukat.

Úgy viselkedtek, mint a haszontalan emberek.

Rio Negro melletti indián mese

Sárkány Virág, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Sóspe-rec

Sóspe-rec, az indián, csuda rosszat álmódott, három majom fön a fán mindenfélét rádobott.

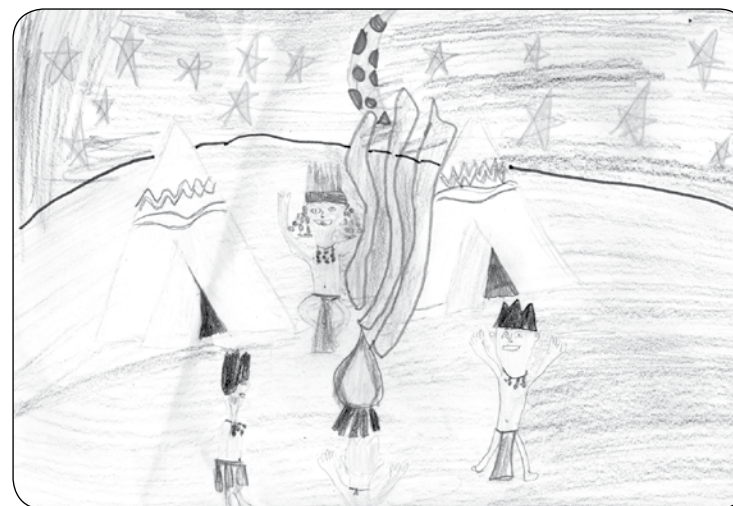
Görögdinnyét, sárgarépat, lyukas lábast, kanalat, színes golyót, három-négy zsák krumplit, szöget, madarat.

Sóspe-rec, az indián, nyögött, morgott, krárogott, mikor Sü-sü, hét után a fülébe nyávogott.

Sokat ettem vacsorára, bölénysültet, egyebet, jó, hogy itt vagy, Sü-sü drága, kapsz is egy szép egeret.

Sóspe-rec, az indián, Sü-sü nevű macskája egyet nyávog hét után, ő a világ lustája.

Bálint István

Nyerges Annabella
1. osztály,
Sonja Marinković
iskola,
Nagybecskerek

Indiánok földjén

Bús Zsófia

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Magyar Adrián

1. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Sütő Theodóra

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Basler Renáta

3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Ábrahám Krisztián

3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Somogyi Dóra

3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Fehér Viktória

3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Hegedűs Martin

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Börcsök Barbara

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Ország Albert

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Pilisi Kolos

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Pakai Petra Anett

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Szárnybontogató

Keménykalap és krumpliorr

Én 2014. XI. 22-én olvasási versenyre mentem Újvidékre. Három könyvet kellett elolvasnunk. Egy kötelező volt, és kettő, amelyeket én választhattam. Az egyik a Keménykalap és krumpliorr volt.

öt fiúról szól a könyv, a csapatuk neve Vadlibák. A fiúk egy cirkuszt akartak alapítani, de meghallották, hogy az állatkertből ellopták a görög teknősöket. El is kapták a tetteket, és a cirkuszi előadás is jól sikerült.

Erről szól a Keménykalap és krumpliorr. Nekem nagyon tetszett.

Hegybeli Noémi

4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Iskola

Mikor reggel felébredek,
Elkészülök és az iskoláig menetelek.
Bemegyek az iskolába,
És felmegyek az osztályba.

Leülök a helyemre,
Majd belenézek a könyvembe.
Ha a csengő megszólal,
Elkezdődik az óra.

Számolunk és írunk,
Néha pedig dalolunk.
Megtérjük a négyzetet,
És megtanuljuk az éneket.

Ha befejeződik az iskola,
Velem jön az Adélka.
Együtt gyalogolunk haza,
Így ér véget az iskola.

Kulasity Viktória

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

20

Iskolába indulok

Az ég alja még világos,
de előttem még minden homályos.
Későn keltem, így hát szaladok,
fáradt vagyok, így nem haladok.
Lábam alatt kavics pattan,
csengő cseng, óra kattán.
Már ott vagyok az iskolapadban!

Gordos Áron

2. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Találós kérdés

Mi az?
Úton szalad,
lassan halad.
Kormányá pattan,
váltója kattán.
Színe világos,
ablaka homályos.

Horvát Christopher

2. osztály, Csáki Lajos iskola, Topolya

Rímpáros vers

Május végi este volt,
Az új nadrágom tiszta folt.
A játszás heve hatalomba kerít,
Ilyenkor anya fegyelme veszít.
A fejembe a magyar nem fér,
Anyá hiába is kér.
Még azt is mondja, fizet,
De én tudom, hogy nem kapok
Mást, csak vizet.
Ezért vidáman csak annyit mondok:
„Majd ha fagy”.
Anyá válasza erre: „Te kis butus vagy”.
De jobb, ha nem szórakozok veled,
Hisz nélküle sose lenne meg a
Házi feladatom fele.

Gyurica Levente

2. osztály, Majsai úti iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Mondjam még?

Volt egy konyha
meg egy sél!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy villa
meg egy kés!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy kolbász
meg kenyér!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy fiú,
ette az ebédjét!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Ha neked ez
nem elég,
öleld meg a
kisbencét!
Bumm!

Gere Kornél
2. osztály,

Dózsa György iskola,
Gunaras

Mondjam még?

Volt egy medve
meg egy méh!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy király
meg egy szék!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy kenyér
meg egy pék!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Ha neked ez
nem elég,
öleld meg a
kismedvét!
Brumm, brumm!

Német Zsaklina
2. osztály, Dózsa György
iskola, Gunaras

A húslopás

Bárni az asztalra pattan,
a tányér a padlóra csattan.
Szindi a hússal szalad,
Bárni pedig mögötte halad.
Gyorsan a macskák után
szaladtam,
de hiába, mert lemaradtam.
Csernai Kristóf
2. osztály,
Csáki Lajos iskola,
Topolya

Péntek 13.

Az úton egy fekete cica
átszalad,
mellette egy autó
elhalad.
A kerekéhez egy kavics
pattan,
kereke nagyot kattán,
Lámpát kapcsol,
hogy legyen világos,
mert a ködbe
a látás homályos.

Pobrányi Dorina
2. osztály, Csáki Lajos
iskola, Topolya

A macicsalád hazaér

A macicsalád hazafelé
halad,
a kicsi bocsk
előreszalad.
Az ajtózárbán
a kulcs kattán,
a bocsk a
villanykapcsolóhoz
pattan.
Az erdő homályos,
a macicsalád barlangja
világos.

Kopunovity Dániel
2. osztály, Csáki Lajos
iskola, Topolya

21

Barkács

Indián fejdísz

Kellékek:

- barna papír
- színes ceruzák, filctoll vagy festék

- tollak vagy színes papír
- olló
- ragasztó

Elkészítése:

Vágj ki 3-4 cm széles szalagot a barna papírból, úgy, hogy elég hosszú legyen ahhoz, hogy körbeérje a fejed! Egy picit hosszabbra hagyd a végét, hogy össze tudj majd ragasztani!

Ezután tetszés szerint díszítsd ki, rajzolj rá különböző mintákat, cikkcakkos vonalat, pöttyöket stb.

Ehhez használhatsz színes ceruzákat, filctollakat, zsírkrétát, temperát, vagy ha kedved van, ragaszthatsz is rá alakzatokat.

Amikor teljes hosszában kidíszítetted a szalagot, ragaszd össze a két végét, hogy egy kört kapj!

Valódi tollakat is használhatsz, de ha nincs, papírból elkészítheted őket. Színes papírra rajzolj toll formákat,

majd vágd ki őket! Ezután hajtsd félbe a tollakat, és a széléit sűrűn vagdosd be, hogy úgy nézzen ki, mint az igazi! Hajtsd szét a tollakat,

majd ragaszd a fejszalag belső felére!

Amikor megszáradt a ragasztó, már kezdődhet is az indiánosdi.

Jó szórakozást!

Barkács

Indián sátor

Kellékek:

- barna papír
- filctollak vagy festék
- olló
- ragasztó
- vonalzó
- három faág vagy pálcika

Elkészítése:

Egy barna papírlapra rajzolj egy félkört, majd díszítsd, színezd ki tetszés szerint!

Középen vágd be félig, ez lesz az ajtó! A vágás mentén

hajtsd be kétoldalt a sátor lapját, hogy a bejárat kinyíljon!

Ezután a sátorból formáld tölcsért, és hátul ragaszd össze! A tölcsér csúcsát vágd le, hogy egy kerek nyílást kapj a sátor tetején!

A három faágacskát kötd össze néhány centire az egyik végétől, majd helyezd a sátor belsejébe úgy, hogy az összekötözött vége kikan-

dikáljon a nyíláson! Az ágak másik végét ragaszd a sátor belsejéhez!

Ha kedved van lakókat is készíteni hozzá, rajzolhatsz kartonpapírra indián figurákat, vágd ki őket, és egy L alakú kartonlapocskát erősíts a hátukra, hogy meg tudjanak állni!

Készíts több ilyen sátrat, és már készen is van az indián tábor!

Elsőosztályosok

Óvodások voltatok –
kisfiúk, kislányok.
Tündérország berkeit
bebarangoltátok.
Iskolások lettetek.
Mi minden vár rátok!
Nagy felfedezések,
szép kirándulások.
Betűországba vezet
a tanító néni.
Mennyit fogtok ti otthon
majd erről mesélni!
Számországban elámul
a szemetek, szátok
a temérdek kincsen,
amit ott találtok.

Kezdődik az utazás,
a csengő már csenget.
Kívánunk hát jó utat
s hozzá vidám kedvet!

Osvát Erzsébet

Molnár Benjámín
2. osztály,
Október 10. iskola,
Szabadka

24

Játék

A kállói szőlőbe

A kál - ló - i sző - lő - be, két szál vesz - sző - be,
Szij - ja - fűj - ja, fűj - do - gál - ja, har - mad - na - pos haj - do - gál - ja,
Sű - rű, sű - rű, raff, raff, raff. Sű - rű, sű - rű, raff, raff, raff.

A kállói szőlőbe, két szál vesszőbe,
szíjja-fűjja, fűjdogálja, harmadnapos hajdogálja,
sűrű, sűrű, raff, raff, raff.

Lányok, fiúk vegyesen körbeállnak, és megfogják egymás kezét. Oldallépéssel jobbra haladnak (vagy simán körbejárnak). „Sűrű, sűrű” dallamára előreszökdelnek a kör közepe felé, miközben a karjukat vízszintesen előre tartják. A másodszori „sűrű, sűrű”-nél hátrafelé lépkednek vissza a helyükre. A „raff, raff, raff”-ra mindkétszer, amikor a kör összeszűkül, és amikor kitágul, hármat dobbantanak.

25

Az indiánok

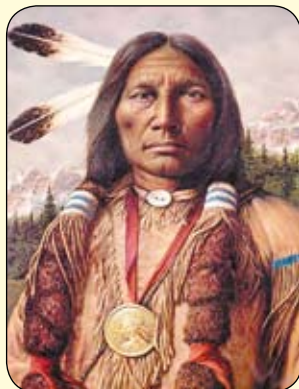
Amerika őslakosai az indiánok. Csaknem 30 ezer évvel ezelőtt, a jégkorszakban Ázsiából vándoroltak át. Némelyik indián törzs a bölénycsordákat követve nomád életmódot folytatott. Más törzsek letelepedtek, állandó házakban laktak, és földműveléssel foglalkoztak.

Az indiánok tisztelik a természetet, szerintük a föld nem az emberek tulajdona, azaz a föld nem hozzájuk tartozik, hanem épp fordítva: az emberek tartoznak a földhöz.

Az indiánok minden reggel mélyszéges tisztelettel köszöntötték a felbukkanó Napot. Legfőbb ünnepségük a Naptánc volt. Ilyenkor az

egész törzs összegyűlt. Úgy tartották, hogy ez az ünnepség új erőt ad az égnek és a földnek, minden élőlénynek, a Holdnak, a csillagoknak és a résztvevőknek.

Az őslakók évezredek óta vadásztak a hatalmas bölényekre, kiválóan értettek a kőházak építéséhez, bő termést hozó kukoricát termesztettek. Hitük tanításait

követve harmóniában éltek a természettel: az éggel, a földdel, az állatokkal és a növényekkel.

A fő zsákmányt az indiánok számára a bölény jelentette. Szinte mindent, amire a háztartásban, az öltözködésben és a vadászat során szükség volt, ettől az állattól származott. Főleg a kisebb termetű nőtény állatokra vadásztak. Az elejtett állatnak szinte minden részét hasznosították: a bőrt, a szarvakat, a csontot és a szőrt is elvitték magukkal a táborba. Az indiánok egyetlen bölényből mintegy 80féle dolgot tudtak előállítani. A prémiből készültek a fekvőhelyek és a takarók, a bőrből pedig

sátrat, szíjakat és öveket csináltak. Szívesen viseltek bölényszarvból készült ékszereket, de legtöbbször kanalat és bögrét faragtak belőle. A csontokból kést, nyílhegyet, varróút készítettek.

A bölény gyomrából vizes-tömlő lett, a nyelv érdes felét hajkefének, a farkát pedig légycsapónak használták.

Hol éltek az indiánok?

A különböző indián törzseknek nagyon eltérő életmódjuk volt. Az irokézek fából ácsolt házakban laktak. A prérilakók közé tartozó mandánok a földbe ásták a kunyhóikat. Kukoricát, tököket és babot termesztettek.

A wigwam váza erős fágából készült, és fakéreggel, gyékénnyel vagy állatbőrrel borították be. Az északi törzsek laktak ilyen sátrakban.

Az apacsok egyszerű fűkunyói kietlen, száraz vidékeken álltak. A törzs hoz-

zászkodott a nélkülözéshez. Bátor és félelmetes harcosoknak tartották őket.

A nez percé indiánok sátorfalvakban éltek. Ők tenyészítették a foltos Appaloo-s lovakat.

Az első „foci”

Az indiánok készítették az első gumilabdát egy trópusi fa nedvéből. Számtalan játék-

ban használták, leginkább a csípőlabda terjedt el. Ebben a játékban a labdát egy csípővédő segítségével továbbították. Akkor ért el „gólt” az egyik csapat, ha egy magasra helyezett, szűk kőgyűrűn sikerült átjuttatnia azt. Ez olyan ritkán fordult elő, hogy a pontot szerző játékost ékszerekkel jutalmazták.

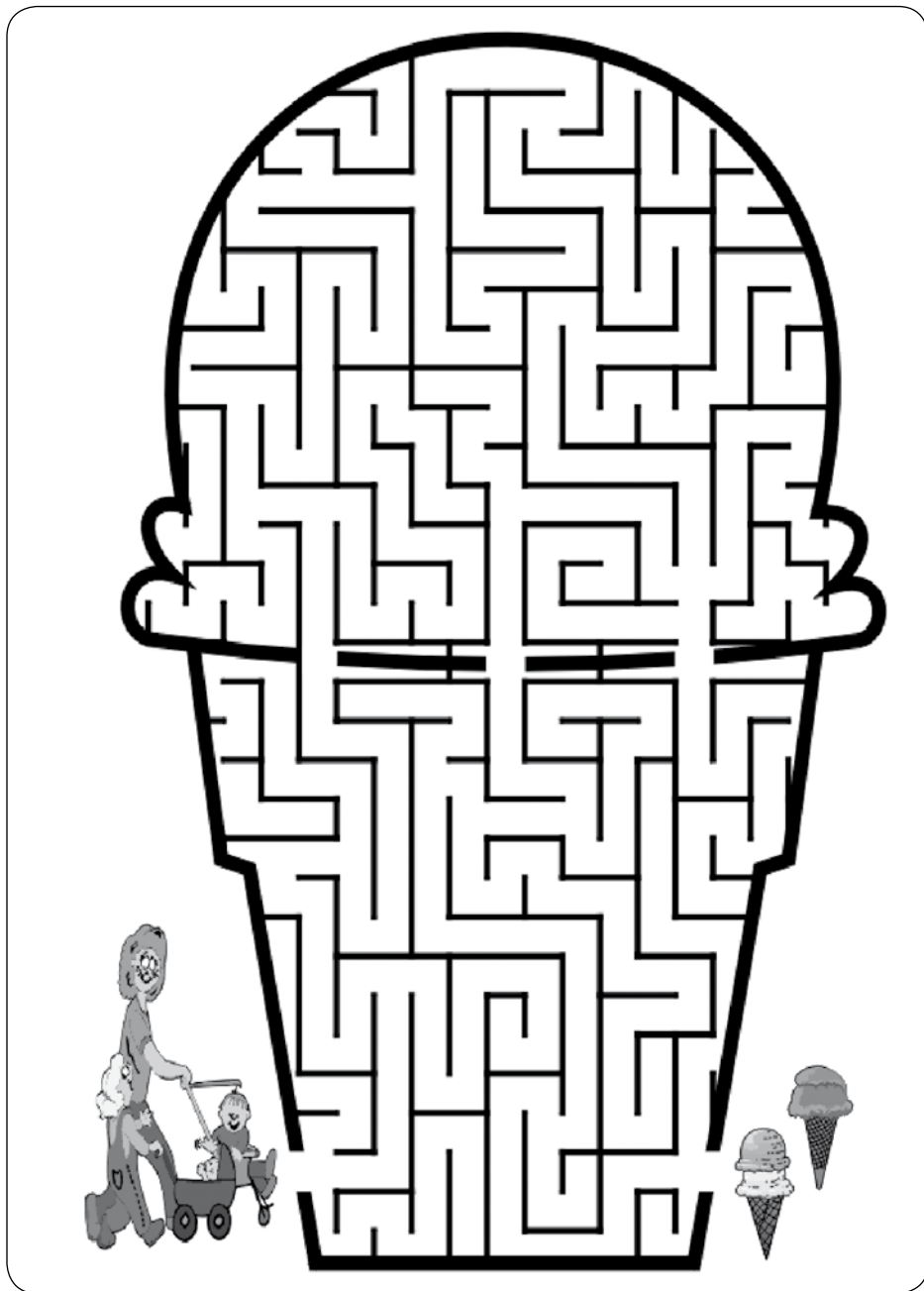
Tudtad?

– Az indiánokat nem a bőrszínük miatt nevezték vörös- vagy rézbőrűeknek, hanem a bőrükre kent vörös színű harci festés miatt.

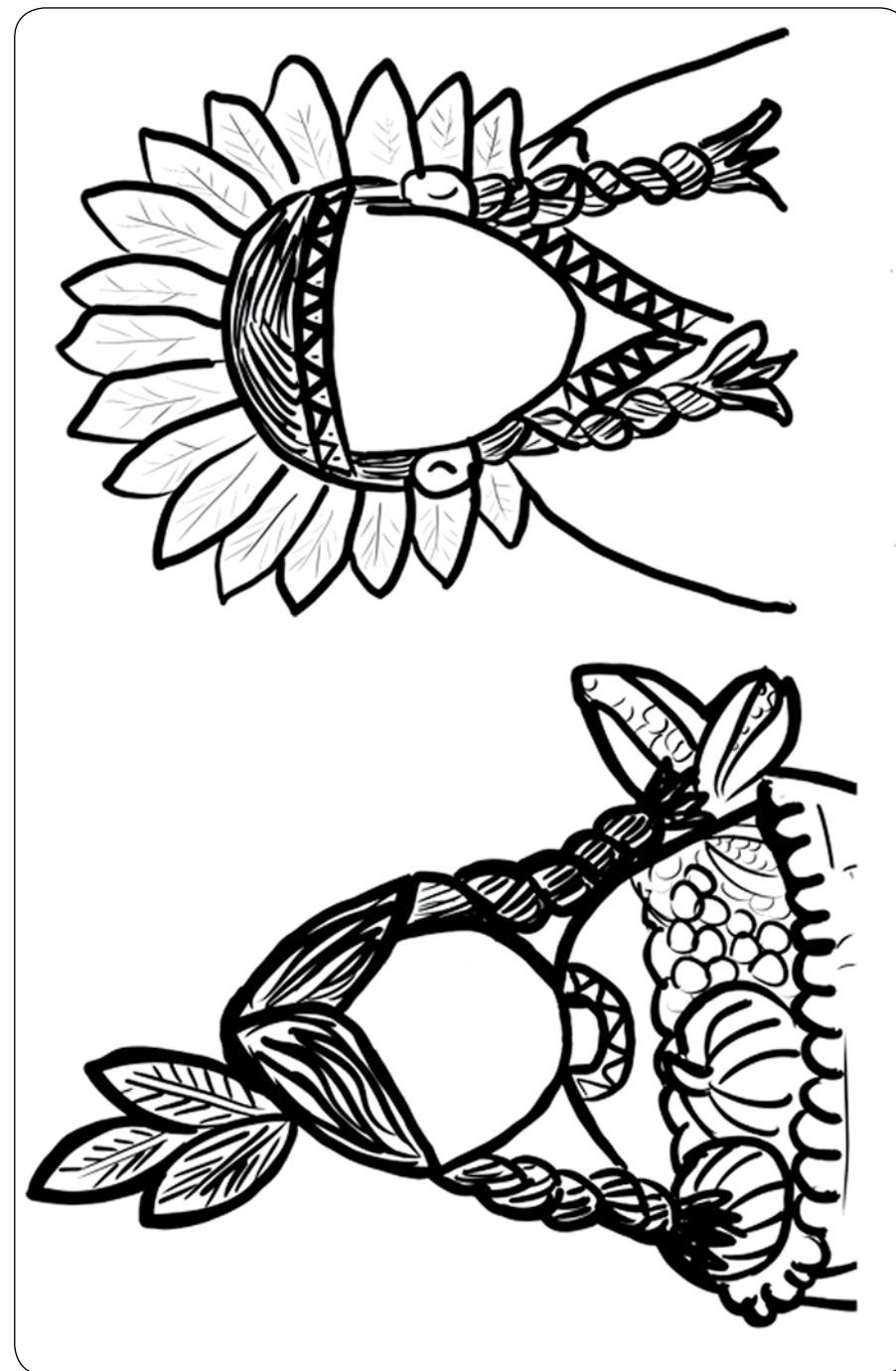
– Kolumbusz 1492-es partraszállásakor abban a tévhitben élt, hogy Indiába sikerült eljutnia, ezért az ottani embereket indiannak, azaz indiainak nevezte el.

Labirintus

28

Rajzolj arcot az indiánpárnak!

29

Állatvilág

A farkas

A farkas talán a legnagyobb területen elterjedt szárazföldi ragadozó. Főleg Észak-Amerikában, valamint Európa és Ázsia északi területein él, de Közép-Amerikában, Észak-Afrikában és Dél-Ázsiában is megtalálható.

Bár nagyszerű és intelligens vadászként ismert, részben növényi eredetű táplálékkal is kiegészíti az étrendjét. Az állatokban sem válogatós, kisebb állatokat éppúgy elkap, mint a nagyobb patásokat – persze ezeket csapatban vadászva.

A farkasok csoportokban élnek. A farkasfalkák létszáma az élőhely adottságaitól függően 2 és 36 között lehet, de 5–9 egyed az általános. Ezek a falkák tulajdonképpen nagycsaládok, de ide-

gen farkasok is csatlakozhatnak hozzájuk.

A farkasok az év során váltakozva letelepednek, majd tovább vándorolnak. Tavaszal és nyáron egy területen maradnak, míg a kölykök fel nem nőnek, ősszel és télen azonban hatalmas távolságokat járnak be éjszakán-

ként. Ekkor naponta akár 200 kilométert is megtehetnek. A területüket hevesen védik a betolakodókkal szemben.

A farkasüvöltés az egymástól nagy távolságokban lévő farkasok közötti kommunikáció fontos eszköze, így jelzik a hollétüket és a területük határát.

A farkasok legfeljebb 13 évig élnek a természetes élőhelyükön, a születtéskor várható élettartam azonban csak 5-6 év. A vadászat és a harcok közben szerzett sérülések a leggyakoribb halálokok. Állatkertben akár 15 évig is élhetnek.

A farkasok és az emberek együttélése az ös-

kortól különös viszonyt eredményezett: tiszteletet és félelmet. Kevés állatnak van olyan rossz híre, mint a gonosznak ábrázolt farkasnak, annak ellenére, hogy valójában nagyon ritkán támad emberre. Igaz, a háziállatokra nagy veszélyt jelentettek, és ez elég okot adott az ellenük vezetett irtó hadjáratokra.

Tudod-e?

A kutya a farkas házasításával létrejött új faj.

Farkas

Ki üvölt, mi üvölt?
Farkas.

Ne üvölts, ne üvölts,
hallgass!

De bizony üvöltök:
ó-hó!

Szemembe ment a
porhó.
Bendőmben nincsen
semmi,
jó volna valamit
enni.

Üvöltök velőt-
rázón,
üvöltök, mert én
fázom.

Üvölts hát, üvölts, ne
hallgass,
fázó, éhező
farkas!

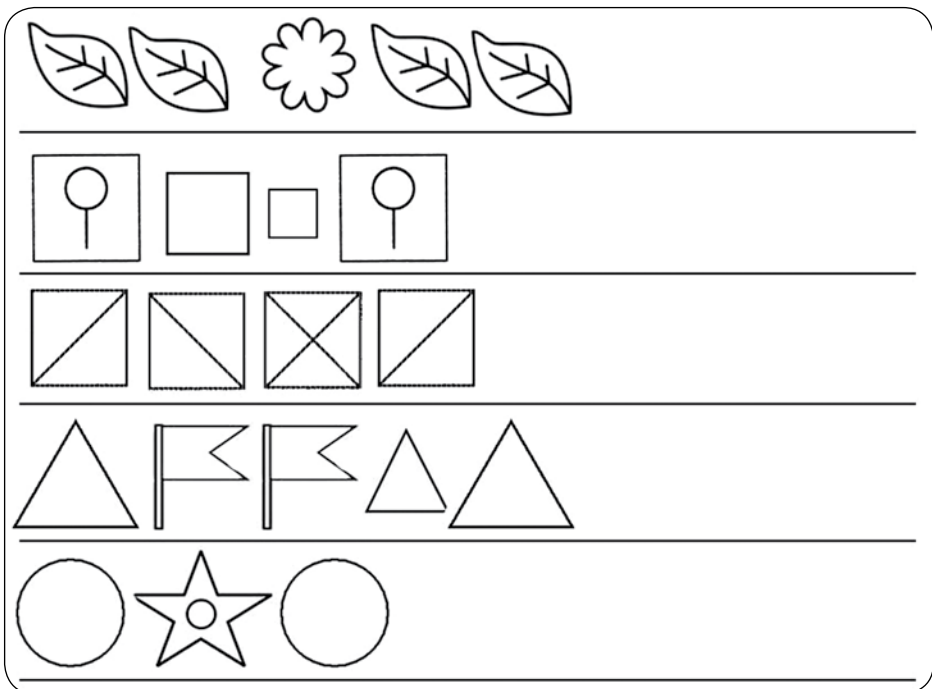
Kányádi Sándor

Bújócska

Három majom bújt el a képen. Segíts a kislúnak megtalálni őket!

Folytasd a sort!

Számoljunk!

1			
2			
3			
4			
5			

Színezd ki a számot, majd színezd ki azt a csoportot, amelyben a megfelelő számú figura látható!

Nyári élményeim

Horvát Kata

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Zombori Noémi

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Kasziba Dominik

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Császár Dávid

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Faragó Áron

1. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Tiszta Viktória

1. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Szárnybontogató

Édesanyám

Az anyukámat Anitának hívják. Középmagas és barna hajú, barna szemű. Sokat mosolyog és nevet, de ha kell, komoly is tud lenni.

Anyukám a kórházban dolgozik. Takarít, főz, mos, mosogat és foglalkozik velünk. Szeret zenét hallgatni és játszani a számítógépen. Minden este mesét olvas nekünk.

Amikor beteg vagyok, ápol és gondoz. Sokszor megölel és sok puszit ad.

Bónis Leona, 2. osztály, Ada

Az én anyukám

Az én anyukám neve Edith.

Rövid, szőke haja van. A szeme égszínkék. Kedves és jószívű. Néha feledékeny. Szereti a színes, divatos ruhákat. Anyukám sportcipőben jár, túsarkúban nem. Sokszor festi be a haját lilára. Szereti a műkörmöt és az ékszert. Anya kedvenc virága a sárga rózsza. Sok süti-receptet ismer. Megtanított gombócos levest főzni. Biciklizni is tőle tanultam meg.

Olyan akarok lenni, mint anyuci. Nagyon szeretem őt.

Nagy Evelyn

4. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Nagymamám

Az én nagymamámat Hegyközi Jeroszlávkának hívják. Ő ukrán nemzetiségű. Apja Jospi Arjan, anyja pedig Marija Arjan. 1955. május 31-én született.

1975-ben ment férjhez a nagytatámhoz, Hegyközi Dezsőhöz. A mamám varrónő, fiatal korában nagyon sokat varrt, ezért most nagyon fájnak a lábai, két bottal jár. Rövid barna haja van, zöld a szeme, alacsony, duci természetű. Jószívű, érzékeny, nagyon barátságos, mindenkivel szeret társalogni, de ha néha valami rosszat mondunk, akkor megsértő-

dik, mindent a szívére vesz. Tanít varrni. Azért szeretem a mamámat, mert gyakran játszik velem, és jó tanácsokat ad nekem.

Ács Emília

4. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Nagymamám

A nagymamámat Molnár Cecéliának hívják. Ötvenhét éves, háziasszony. Barna szemű, ősz hajú, középmagas, teltebb alkatú néni.

Mindenkin segít, ha tud. Jószívű, mindent megtesz a családjaért. Hobbija a keresztretjvény fejtése. Amikor az anyukám dolgozik, ő szokott segíteni a házi feladat elkészítésében. Ebédet ad és idejében elindít az iskolába. A mamám ügyes kezű asszony. Nagyon szeret főzni. Mindig azt készíti, amit én szeretek. Amikor levestésztát csinál, mindig segítek neki. Esténként vele szoktam tévét nézni vagy kártyázni. A tavasi munkálatokban is segítek neki, a krumpli vetésében, valamint a begyűjtésében. Nemrégiben kalácsot sütöttünk együtt.

Azért szeretem a nagymamámat, mert gondoskodik rólam, törődik velem.

Molnár Dániel

4. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Az anyukám

Az anyukámat Csikós Tímeának hívják. Harminchat éves, Oromon lakik.

Barna haja meg szeme van. Közepes természetű. Itt, Oromon egy üzletben dolgozik. A hobbija a főzés és a takarítás. Nagyon kedves, de néha szokott ránk mérgelődni, amikor rosszak vagyunk a testvéremmel. Nagyon szeretjük, mert a gyerekeiért megad bármit.

Ettől az anyukától jobbat el sem tudunk képzelni.

Csikós Tamás

4. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Nyári élményem

Kenyeres Imre

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Vengring Abád

1. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Balázs Sandra

1. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Engi Dominik

4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Dudás Réka

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Molnár Petra

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka